

เธอคือเจ้าหญิงอาหรับแสนงาม
ส่วนเขาคือผู้พิทักษ์ชาวต่างชาติ

อิงครักษ์พิทักษ์
เจ้าหญิง

สายน้ำผึ้ง

แต่ถ้าคนอย่างฮันเตอร์จะป็นเข้าหน้าต่างห้องนอนที่ไหนสักแห่งละก็ นั่นย่อมต้องหมายถึงภารกิจเสี่ยงอันตรายระดับสุดยอดที่หากว่าพลาด นั่นย่อมหมายถึงชีวิต

แทสย่าจ้องดูเขา ทั้งพอใจแล้วก็ไม่สบอารมณ์ในรูปลักษณะสมชายที่ได้เห็นของอีกฝ่ายไปพร้อมๆ กัน

“นิโคลัส ไม่มีทางที่ผู้ชายคนนี้จะปลอมตัวเป็นอเล็กได้เด็ดขาด”

“ถวายบังคมขอรับ เจ้าหญิง” เขาทักทายด้วยถ้อยคำเป็นงานเป็นการอย่างพวกอัศวิน แต่กิริยาแฝงความระแวงระวัง อันเป็นคุณสมบัติ สำคัญของสัญญาตญาณที่จะช่วยให้เขาเอาตัวรอดในสถานการณ์อันตรายได้

“ขอโทษที่เถอะนะ” เธอบอก ไม่ปอຍนักที่เธอจะลืมระมัดระวังกิริยา ปกติแล้วคนส่วนใหญ่จะค่อนข้างเกรงๆ กับการเข้าเจ้าเข้านาย และเธอ ต้องทำงานหนักเพื่อให้พวกเขาารู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเองมากขึ้น แต่สำหรับผู้ชายคนนี้แล้ว ท่าทางเขาไม่ได้รู้สึกรู้ส่าอะไรกับยศถาบรรดาศักดิ์ของเธอ หรือแม้แต่พระราชวังอันโอ่องางดงามแห่งนี้เลยด้วยซ้ำ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคายหรือก แต่คุณไม่เหมือนพี่ชายฉันเลยสักกระพี้ก”

ออกฤทธิ์พิทักษ์เจ้าหญิง

โดย ลานฟ้าแข็ง

๗
|
จอย
บุ๊คคลับ

บทนำ

"เธอเคยเห็นเจ้าสาวที่โหดร้ายขนาดนี้บ้างหรือเปล่าเนี่ย" เจ้าชาย
อเล็กซานเดอร์ ขาเร็ดถาม เจ้าหญิงแฮสย่า ผู้เป็นน้องสาว

อีกฝ่ายยิ้มอย่างเห็นด้วยเต็มที่ แฮสย่าเฝ้ามองพี่ชายคนโตของเธอ
ภริศรียแห่งวาชเนิร์ และอนิน่าราชินีของเธอ เดินเคียงคู่กันไปในวิหารอัน
เป็นสถานที่ประกอบพิธีราชาภิเษกและพิธีอภิเษกของทั้งคู่ เสียงดนตรี
เกริกกึกก้องดังดลออกไปพร้อมกับเสียงฆ้องไม้ หอคอกการ์ดีเฝ้ายามพันส่งกลิ่น
ฟุ้งอยู่ในอากาศ กล้องโทรทัศน์ถ่ายทอดเหตุการณ์สำคัญออกอากาศสดๆ
ไปทั่วโลก

"ระวังปากหน่อยนะ อเล็กซานเดอร์ ถ้านิโคลัสจับได้ว่าพี่แอบมอง
เมียเขาตาเป็นมันละก็ มีหวังพี่โดนส่งไปเป็นหนูอยู่โยงในแอนตาร์กติกาแน่"

ฝ่ายโดนตำหนิไม่เดือดร้อน แกรมยังยิ้มใส่อีกต่างหาก "เธอก็สังเกตเห็น
เห็นเหมือนกันละสิ ว่าพี่ชายของเรานะเฝ้าหน้าเฝ้าหลังเจ้าสาวคนใหม่ยิ่ง
กว่าอะไรดี"

"ก็คนกำลังมีความรักนี่นา" แฮสย่าสัมผัสได้ถึงอารมณ์ลึกซึ้งที่อาย
อยู่ในดวงตาของนิโคลัสทุกครั้งที่เขามองอนิน่า พลางนึกสงสัยว่า จะมีผู้ชาย
ที่โหดที่จะจ้องมองเธอด้วยดวงตาสูดมูซา และเธอจะมองชอบเขาด้วยรัก
เต็มลึกลับเหมือนที่ได้เห็น อยู่บนใบหน้าของอนิน่าตอนนี้นั้นบ้างหรือเปล่านั้น
สองคนนั้นโหดดีเหลือเกิน เธอคิด นิโคลัสครที่ จะได้รับความสุขเช่นนี้เสียที

นับตั้งแต่วันที่พ่อถูกลอบปลงพระชนม์เมื่อปีก่อน นิโคลัสต้อง
แบกรับภาระอันหนักอึ้งมากมายเอาไว้ การเดินตามรอยเท้าของผู้เป็นพ่อ

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับเขา

ประการแรกเขาต้องฝืนใจทนจับเจ็อน ไชกากรแต่งงานกับผู้หญิงแปลกหน้า กฎหมายของวาชมีระบุน่าไว้ว่า เขาจะต้องเลือกเจ้าสาวให้ได้ก่อนจะถึงพิธีราชาภิเษก นิโคลัสและอนีน่าเพิ่งจะได้พบกันเมื่อไม่ถึงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา แต่แหสยาก็รู้ดีว่า เขาไม่มีทางหาเจ้าสาวที่เหมาะสมมากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว

ที่จริงจะว่าไป ถ้าไม่ถูกจับคลุมถุงชนเสียแบบนี้ เธอยังสงสัยว่าพี่ชายของเธอจะหาเจ้าสาวกับเขาได้หรือเปล่า เพราะก่อนหน้าที่จะได้พบกับอนีน่า พี่ชายของเธอขึ้นชื่อว่าเป็นคนบ้างานเสียยิ่งกว่าอะไร

อย่างไรก็ตาม นิโคลัสโชคดีและได้ผูกพันรักกับนักข่าวสาวอเมริกันคนนี้ แหสยาก็เห็นด้วยเต็มที่ ก็ใช้ว่าจะมีใครถามความเห็นเธอหรือคะ แต่เธอชอบความเป็นสาวมั่นและเก่งกล้าของพี่สะใภ้คนนี้มากจริงๆ เธอรู้ดีว่าอนีน่าจะช่วยบ้านเมืองของเธอได้มากทีเดียว เธอตั้งใจเอาไว้ว่าจะขอความช่วยเหลือจากราชินีอนีน่าในเรื่องการยกระดับความเท่าเทียมของผู้หญิงในประเทศนี้ แต่นั่นคงจะต้องรอไปก่อน จนกว่าพวกเขาจะกลับมาจากภารกิจที่แม่น้ำฝั่งพระจันทร์ตามประสาคู่แต่งงานใหม่นั้นแหละ

ดูสิ ตอนนี้หิ้งคู่กำลังโบกมือให้ประชาชน การมีราชินีอยู่เคียงข้างแบบนี้ ทำให้ดวงตาของนิโคลัสอ่อนโยนและมีประกายของความสุขสมยินดีมากขึ้น

แหสยาก็สงสัยว่าเธอเล็กจะเคยมีความสุขแบบนี้กับเขาบ้างไหม เพราะพี่ชายคนรองของเธอไม่ถนัดแบกรับภาระในการดูแลบริหารประเทศ ทำให้เล็กชานเดอร์มีเวลาเหลือเฟือที่จะหาความสุขอยู่กับกลุ่มสาวๆ และงานปาร์ตี้ที่นั่นนี่เรื่อยไป

ดูอย่างตอนนี่ที่พี่ชายรูปหล่อร่างสูง ผิวสีแทนของเธอย้ายสายตาจากสาวคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง จากสาวมุสลิมแสนสวย แต่งตัวด้วยเสื้อ

ผ้าตามประเพณี ไปจนถึงสวนน้อยผสมลอนด์ และสุดท้ายก็ทำผาหวานใส่
แม่สาวสวยที่หอดสะพานเหล็กเสริมคอนกรีตให้

แหสย่าอดใจที่ไม่กลอกตาอย่างเบื่อน่าย เพราะไม่อย่างนั้น
ปาปาราชซีที่โชคดีพอสักคน อาจจะจับภาพเธอขณะกำลังแสดงอารมณ์
หงุดหงิดเอาไว้ได้ เธอไม่ต้องการทำอะไรที่เป็นการสร้างควมต่างพริ้ว
ให้กับพิธีสำคัญในวันนี้ ทุกอย่างควรจะเป็นไปโดยสมบูรณ์แบบ

เธอยกคอกองสีข้างอเล็กซานเดอร์ "นี่ถ้าพี่คบกับผู้หญิงสักคนได้
นานพอจะหันได้รู้จักชื่อเสียงเรียงนามหล่อน พี่ก็คงจะมีภรรยาได้ผูกหมั้น
รักกับเขาบ้างหรอกนะ"

อเล็กซานเดอร์ยิ้มใหม่ ช่วงปากกว้างได้พูดเรื่องแบบสง่าฝั่งผาย
อย่างหนุ่มรูปงามที่รู้ดีว่าตนเป็นที่หมายปองในหมู่สาวๆ มากแค่ไหน อัน
ที่จริงมีข่าวซุบซิบใหญ่โตแพร่กระจายออกไปว่า ใครกันจะได้เป็นหญิงสาว
ผู้โชคดีที่เขาจะควมมาในงานนี้ แต่เจ้าตัวกลับเลือกที่จะมากับน้องสาวแทน
ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติที่เขามักทำในการออกงาน อย่างเป็นทางการทุกครั้งเสมอ

ส่วนทางด้านแหสย่าเองก็ยินดีที่จะยอมเป็นคู่ดวงให้พี่ชาย เพราะ
เธอก็ได้อเล็กซานเดอร์นี้แหละคอยเป็นไม้กั้นบรรดาผู้ชายนิสัยเสียที่เอาแต่
หลงเหลือสถานะเจ้าหญิงของเธอ จนเดิมคิดไปว่าแหสย่าก็เป็นผู้หญิงธรรมดา
ที่มีชีวิตจิตใจ และนั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่ต้องการในสิ่งที่ผู้หญิง
ทั่วไปปรารถนา เธอเองก็อยากมีผู้ชายที่รักและต้องการเธอในแบบที่เธอเป็น
เช่นกัน

อเล็กซานเดอร์ขยับตัวให้คู่ฟ้าแฝดชายหญิงงูหนึ่ง ซึ่งอายุอานาม
ไม่น่าเกินสี่ขวบได้ "อันไม่มีวันแต่งงานหรอก"

"ท่าไมละ" แหสย่าโบกมือให้ฝูงชน ในขณะที่คู่บ่าวสาวก้าวขึ้นรถม้า
ผู้ช่วยของอนิน่าช่วยกันรวบชายกระโปรงยาวของเธอให้พันปลายเท้า
นิโคลัสเซย์มือบอบอกขอบใจกลุ่มเด็กชายที่มาพร้อมพิธี และส่วนเด็กผู้หญิง

เขามอบดอกกุหลาบสีแดงกำ ขาวสวยให้

“อันชอบความหลากหลาย มันเป็นที่ลึกลับนะ” สายตาเขาจับอยู่ที่หญิงสาวสวยน่ารักกลางฝูงชนคนหนึ่ง “อันเป็นพวกเปลี่ยนใจง่าย”

แหส่ย่าหุบให้อีกหนึ่ง “พอทีละอะยะ หล่อนเด็กเกินไปสำหรับพี่นะ”

“แต่ขี้มให้เองนี่” เจ้าชายหนุ่มพูดอย่างสำราญใจ ไม่แยแสน้ำเสียงตะบึงตะบอนของน้องสาว ปัญหาของอเล็กซานเดอร์คือ เขาคาดหวังให้ผู้หญิงทุกคนตกหลุมรักเขา แล้วพวกเธอส่วนใหญ่ก็เป็นเช่นนั้นเสียด้วยสิ มันทำให้แหส่ย่าหงุดหงิดใจอยู่เรื่อยที่ได้รู้ว่า แม้เขาจะไม่เคยอยู่เป็นหนุ่มโสดตัวเปล่าเลยสักเลี้ยววินาที แต่พี่ชายของเรอก็อธิษฐานให้ตัวเองตายอยู่บ่อยครั้ง “อัน อาจจะมีอยู่เป็นโสดมาจนปานนี้ แต่อย่างน้อยอันก็รู้จักที่จะออกเดทกับเขา การที่เธอจะลองเปิดโอกาสให้ตัวเองบ้าง มันไม่ใช่เรื่องเสียหายหรอกนะ”

“อ้อ ใช่สิ ถ้าเผื่อว่าพี่ไม่หันสังเกตนะ ประเทศของเรายังเลือกปฏิบัติระหว่างชายกับหญิง ประชาชนของเราไม่มีทางยอมรับเจ้าหญิงที่มีพฤติกรรมม้าติดคะ โหลกเหมือนเจ้าชาย หรือพี่เขวแระไปนอนกับ...”

“ไม่ต้องมาใช้จิตวิทยาน่า” อเล็กซานเดอร์รีบเปลี่ยนเรื่องหันตัว “แล้วตกลงเกิดอะไรขึ้นระหว่างเธอกับพ่อ โอมเอก เจ้าชายแห่งโมลโดว่านั่นล่ะ”

“อืตาแดงคนนั้น นะรี” แหส่ย่าอีกโหล แล้วยกมือบอกอีกครั้ง ก่อนที่เธอจะอเล็กจะก้าวมาถึงรถม้าที่จอดรออยู่ “ไม่มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเรานะสิ นั่นละปัญหาล่ะ”

“หมอนั้นท่าจะตาบอด”

“อ้อ! เขาจะรู้อยู่แล้วล่ะว่าอันสวย อันที่จริง อันมองหน้าเขาปราดเดียวก็รู้หุละปุรุโปร่งเลยว่าเขาต้องการอะไร ผู้กตหน้าสวยที่เอาไว้หิ้วไปไหนมาไหน แล้วก็คอยฟังหูอย่างที่เขาพูด แถมลมหายใจก็กลืนยังกับ

ม้า อันที่จริง ม้าฉันยังปากหอมกว่าอู้อา..."

"โอเค โอเค หรือเสียงรอลงหน่อยก่อนที่เราจะเกิดกสิญ์กับประเทศเพื่อนบ้านกันอีกหรือ"

"เดี๋ยวท่านเลขาธิการรัฐของนิโด้สก็ช่วยเคลียร์ให้เองแหละ"

"คราวก่อนก็หวิดจะเกิดสงครามกันเชียวนะ"

"ตกลงที่คิดว่าฉันควรจะแต่งงานกับผู้ชายที่ฉันไม่ได้ชอบหน้าเลยเพื่อให้อาณาจักรมีมิตรประเทศกับเขงั้นหรือ"

"นิโด้สกับฉันหวังอยากจะทำให้เธอมีความสุขกับเจ้าชายรัชทายาทของโมลโดว่าเท่านั้นเอง ที่เสียใจที่ทุกอย่างไม่เป็นไปตามที่หวัง"

อเล็กซานเดอร์ช่วยประคองเธอขึ้นนั่งในรถม้า พวกเขาจะผ่องเดินพาเหรดกันไปตามฝูงชนรอบๆ เมืองจนกระทั่งถึงห้องจัดเลี้ยงใหญ่ในพระราชวัง ซึ่งบรรดาแขกเหรื่อคนสำคัญจากทั่วโลกรอคอยอยู่

พระราชวังวาซมีร์ไม่เคยดูงดงามขนาดนี้มาก่อน กลิ่นอาหารอันโอชะล่องลอยออกมาจากห้องครัวผลอดเข้า

อเล็กซานเดอร์ดีทางเก่งขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดรอยย่นที่หัวเข่าแล้วนั่งลงข้างเธอบนเบาะหนัง เขาอยากจะทำดีที่สุดในงานแต่งงานในคืนนี้ แหะล่าเองก็คิดแบบเดียวกัน เธออยากเจอคู่แต่งงานมากมาย แต่เธอไม่ค่อยพิศมัยบรรยากาศยามค่ำคืนนัก เพราะอดไม่ได้ที่จะกังวลถึงการรักษาความปลอดภัยว่าจะแน่นอนพอหรือไม่

เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา นิโด้สและอนิน่าสามารถเปิดโปงตัวคนร้าย ซึ่งเป็นคนสำคัญที่มีสินไหมและเช่า ออกออกในราชสำนักอย่างสบายได้ รัฐบาลอเมริกันจึงจัดการส่งทีมตำรวจหน่วยลับพิเศษมาช่วยดูแลด้านความปลอดภัยให้กับพิธีหมั้นและราชินีของเขาโดยเฉพาะ

ตลอดเส้นทางของขบวนพาเหรดมีคนคอยปลอบยกพิราบสีขาวขึ้นฟ้าเป็นระยะ เมฆหนาลอยปกคลุม อากาศสัว แหะล่าเอนหลังพิงเบาะ

รถม้า หลับตา เงยหน้าเพื่อรับแสงอาทิตย์เต็มที่

เสียงเครื่องย่นผ้าระเบิด อย่างน้อยเธอก็คิดว่าเสียงนั้นมาจากภรรยาผู้
คันไถคันหนึ่งนะ เสียงผู้คนตะโกน กรีดร้อง เธอลืมตาขึ้นหันคว้น เป็นจังหวะ
เดียวกับที่อเล็กซานเดอร์ก็กดเธอราบลงกับพื้นรถม้า

แห่ข่าหึ่งตัวลงบนข้อศอกและหัวเข่า กระโปรงร่นขึ้นมา อเล็ก-
ซานเดอร์ใช้ตัวเองบังร่างน้องสาว กดทับเธอไว้กับพื้นพรม

"เกิดอะไรขึ้น" เธอถามคนขับรถที่กำลังพยายามใช้แล้เขียนม้าให้
เร่งออกวิ่ง

"มีคนยิงเรา"

"เราหรือ"

อเล็กซานเดอร์ต้องเข้าใจผิดแน่ ทั้งเธอและเขาต่างก็ไม่มีอำนาจ
หรือความสำคัญอะไรบาดลึกกว่าขมิ้น แล้วใครกันที่ต้องการจะทำร้าย
พวกเขา

"อเล็ก มีสามีหรือพ่อ ของลูกสาวที่ไหนกำลังตามล่าเธอด้วยความ
โกรธบ้างหรือเปล่า"

"อันไม่คิดว่าจะมี"

กระสุนแอลบรถม้า เขียดดีดระเขาไปนิดเดียว ความกลัวแล่นขึ้น
มาจากอยู่ในลำคอจนแทบหายใจไม่ออก นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นเสียแล้ว ใคร
บางคน ไม่ได้พยายามแต่จะชูให้กลัวเท่านั้น

แต่ใครบางคนกำลังพยายามที่จะฆ่าพวกเขาเลยทีเดียวละ

ชั้นสูงของที่นี่" นิโคลัสยกแขนขึ้นกอดอก

แหล่งยามองพี่ชายด้วยสายตาระแวดระวัง ปกติแล้วเขาไม่เคยอ่อนข้อให้เธอง่ายขนาดนี้มาก่อน ถึงเธอจะอยากเชื่อแค่ไหนว่า การแต่งงาน จะช่วยให้พี่ชายหัวแข็งของเธอลดนิสัยดื้อดึงลงบ้างแล้ว แต่ถ้าเป็นเรื่องของความปลอดภัยแล้วละก็ นิโคลัสจะต้องยืนยันกรณคดีด้านชนิดหัวชนฝาเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาต้องการจนได้

แต่จะโทษเขาได้ยังไงล่ะ ปีก่อนเสด็จพ่อของพวกเขาเพิ่งถูกลอบสังหาร ทั้งที่ประทับอยู่ในพระราชฐานชั้นในด้วยซ้ำ เมื่อไม่นานมานี้ทั้งพระราชินีและพระราชินีของวามิรัาก็เพิ่งถูกลูกผู้ด้วระเบิด และล่าสุดแหล่งย่าและอเล็กซานเดอร์ก็เพิ่งถูกลอบยิงอีก

"ระบบรักษาความปลอดภัยชั้นสูงอะไรกัน" เธอถาม

"ทางอเมริกาได้ส่งเจ้าหน้าที่หน่วยพิเศษมาตามคำสั่งของพี่แล้ว เจ้าหน้าที่ของเรามีสองอย่าง หนึ่งคือดูแลเธอ กับสองคือเป็นตัวแทนของอเล็กซานเดอร์"

"เพราะอย่างนี้พี่ถึงกับเรื่องการไปอเมริกาของอเล็กเสียเจียมเจียมเลยใช้มั้ย แล้วแต่งเรื่องบอกทุกคนว่าเขากำลังป่วยแทน" เธออิงกับแผนเหนือชั้นของพี่ชาย "ทีแรกฉันคิดว่าที่พี่ปิดข่าวก็เพื่อความปลอดภัยของเธอ แต่ความจริงแล้วพี่ไม่อยากให้ใครรู้ว่าเขาออกนอกประเทศไปแล้ว เพื่อที่เจ้าหน้าที่พิเศษจะได้สวมรอยแทนเขาได้...อย่างงั้นสินะ"

"เขาชื่อฮันเตอร์ ดิน" นิโคลัสยื่นมือไปที่เครื่องอินเทอร์คอมเพื่อต่อสายถึงเลขาส่วนตัว "ถ้าเธอจะอยู่ที่นี่ เธอก็ต้องขโมยเจ้าหน้าที่พิเศษคนนี้เกาะติดข้างตัวอยู่ตลอดเวลาโดยไม่มีข้อแม้อะไรทั้งสิ้น พี่อยากให้เธอใช้เวลาอยู่กับเขา จะได้ช่วยเรื่องการปลอมตัวเป็นอเล็กซานเดอร์ด้วย"

ความคิดเรื่องการใช้เวลาวันละหลายชั่วโมงกับใครก็ไม่รู้ทำให้เธอนึกสงสัยขึ้นมาหน่อยๆ เธอมีงานต้องทำ แล้วก็ไม่มีเวลามาคอยงุ่นงาย

กับอีตาผู้ชายอเมริกัน อะ ไหนั้น หรอกนะ

"แต่มีสแอมิเตอร์สิไม่รู้จักคนของเรา ประเพณีหรือว่าธรรมเนียมอะไรของเราเลยนะคะ"

"เพราะอย่างนี้แหละ พี่ถึงเชื่อใจเขา" นิโคลัสกดปุ่มปล่อยสาย

แท็กซี่รู้ว่านิโคลัสติดลูกแล้ว พี่ชายของเธอเป็นคนแรกๆที่เริ่มจะแคะระคายว่า มีใครบางคนในพระราชวังกำลังทำผิดติดร้ายต่อราชวงศ์ ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลือกที่จะไว้ใจใจคนนอกมากกว่าบรรดาคนสนิทที่เข้านอกออกในเขตพระราชฐานมานานหลายปีแทน

เสียงจากลำโพงเครื่องอินเทอร์คอมดังออกมา "ขอรับ ฝ่าบาท"

"ช่วยส่งมีสแอมิเตอร์ให้เข้ามาได้เลย"

ทันทีที่ฮันเตอร์ ดินท์ก้าวเข้ามาในห้อง แท็กซี่แอบมองเขาเพียงแวบเดียวก่อนที่จะสายหน้าอย่างหัวเสียว

ฮันเตอร์มีผมสีน้ำตาล ในขณะที่อเล็กซานเดอร์มีผมดำ ฮันเตอร์มีดวงตาสีน้ำตาลเข้มราวกับก้อนเมฆยามมีพายุ เต็มหน้าตุตัน เขาจึงเอาจิ้ง และเดินไปด้วยพลหลังทุกการเคลื่อนไหว แต่พี่ชายตาสีฟ้าของเธอเป็นเพล็อบอยเจ้าสำราญและเจ้าชู้ไม่เลือกหน้า

ยังไม่หมดแค่นั้น ฮันเตอร์ต้องหนักกว่าพี่ชายเธออย่างน้อยสิบ กิโลกรัมเห็นจะได้ แต่กลับไม่มีไขมันส่วนเกินปรากฏให้เห็นตรงเลยแม้แต่น้อย เขาเคลื่อนไหวราวกับแมว ช่วงก้าวยาว ว่องไว และคล่องแคล่ว แต่อเล็กซานเดอร์ไม่เคยรีบร้อนกับอะไรสักอย่างในชีวิต แต่อาจจะยกเว้นเวลาอยู่บนเตียงกับบรรดาคู่ซาวสาว ๆ พวกนั้น

แต่ถ้าคุณอย่างฮันเตอร์จะปีนเข้าหน้าต่างห้องนอนที่ไหนสักแห่งละก็ นั่นย่อมต้องหมายถึงภารกิจเสี่ยงอันตรายระดับสุดยอดที่หากพลาด นั่นย่อมหมายถึงชีวิต

แท็กซี่จ้องดูเขา หวังพอใจแล้วก็ไม่สบอารมณ์ในรูปปลั๊กชนัสสมชาย

ที่ได้เห็น ของอีกฝ่ายไปพร้อมๆ กัน

"นี่โคสต์ ไม่มีทางที่ผู้ชายคนนี้จะปลอมตัวเป็น อเล็กได้เด็ดขาด"

"ถวายเป็นคมชอรับเจ้าหญิง" เขาหักทอยด้วยถ้อยคำเป็นงานเป็น การอย่างพวกอัศวิน แต่ก็ริยาแฝงความระแวงระวัง อันเป็นคุณสมบัติ สำคัญของสัญญาชนที่จะช่วยให้เขาเอาตัวรอดในสถานการณ์อันตราย ได้

"ขอโทษทีเถอะนะ" เธอบอก ไม่บ่อยนักที่เธอจะลืมระมัดระวังิริยา ปกติแล้วคนส่วนใหญ่จะค่อนข้างเกรงๆ กับการเข้าเจ้าเข้านาย และเธอ ต้องทำงานหนักเพื่อให้พวกเขารู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเองมากขึ้น แต่ สำหรับผู้ชายคนนี้แล้ว ท่าทางเขาไม่ได้รู้สึกกลัวอะไรกับยศถาบรรดาศักดิ์ ของเธอ หรือแม้แต่พระราชวังอันโอ่อย่างงดงามแห่งนี้เลยด้วยซ้ำ

"ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหยามคายหรอก แต่คุณไม่เหมือนที่ชายอื่นเคย สักกระพริบ"

ฮันเตอร์ยกมือเสยผมตกลหน้าของเขา "ขอโอกาสให้ผมได้ข้อมนม กลับไปเป็นสิเต็มของตัวเองก่อนแล้วคุณค่อยตัดสินใจดีกว่า เลื่อนผ้า คอน- แหะเลนส์ แล้วก็การปรับกิริยาท่าทางซะใหม่คงจะช่วยแก้ไขเรื่องพวกนี้ได้ แน่"

เขามัน ใจจนเธอนึกซ้ำ "พอให้คุณเป็นฝาแฝดของอเล็ก เสียงของคุณ กับท่าทางคุณก็ไม่เหมือนเขาอยู่ดีนั่นแหละ และยังภาษาที่ใช้อีกละ อเล็กขานเดอร์นี่ะถนัดทั้ง..."

"รัสเซีย อังกฤษ อาหารแล้วก็ฝรั่งเศส" นิโคสต์ลุกขึ้น จับมือหักทอย ชายหนุ่ม "คน ของผมแจ้งให้ทราบแล้วว่า คุณทำงานนี้ได้แน่นอน "

นิโคสต์ก้าวเข้าไปประชิดแล้วจับไหล่ฮันเตอร์เอาไว้ "เรามาเริ่มต้น กันที่คำเรียกกันและกันก่อนเลยดีมั๊ย อเล็กขานเดอร์ เรียกฉันว่านิโคสต์สิ"

"ตกลงคุณ ท่าหน้าที่ประเภทไหนกันแน่เนี่ย " แหะล่าถามโดยที่ไม่

เชื่อเลยสักนิดว่านายคนนี้จะสามารถปลอมตัวเป็นใครได้ แม้แต่กลิ่นตัวเขาก็ไม่เหมือนพี่ชายเธอ อเล็กซานเดอร์นั้นจะฟุ้งด้วยกลิ่นโคโลญจน์ราคาแพงที่สุดจะเจ้าอารมณ์อยู่เสมอ แต่ผู้ชายคนนี้ก็กลับมีกลิ่นอันเรียบง่าย เหมือนส่วนผสมของแสงแดด ผืนดินและกลิ่นสบู่ถูตัว

"นั่นเป็นความลับครับ" ฮันเตอร์จ้องเธอตรงๆ ด้วยแววตาที่ชวนให้เธอนึกถึงการได้เมดเล็ฟในสายฝน...ก็ใช้ว่าเธอจะเคยทำแบบนั้นหรือคะ แต่บุคลิกผิดดินที่เปี่ยมความมั่นใจล้นทะลักนี้ ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ชายยากจะผ่านทานเสียจริงๆ

"แล้วกลิ่นที่จริงแล้ว..." ฮันเตอร์พูดต่อ "เราไม่มีเวลาพอจะมัวคุยไร้สาระกันหรือคะ ผมอยากให้คุณช่วยรวบรวมวิถีโอแล้วก็ภาพถ่ายของน้องชายคุณให้หน่อย แล้วคุณก็ต้องมาช่วยผมในเรื่องของการเลียนแบบน้ำเสียง นิสัยแล้วก็ท่าทางของเขาด้วย"

"อันไม่ใช่ครูสอนการแสดงนะยะ"

"ผมต้องเลียนแบบเสียงแล้วก็ท่าทางของเขาให้ได้ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวันนี่แล้ว"

"วันเดียวหรือ" แทศย่าอ้าปากค้าง แล้วก็ต้องพยายามอย่างมากให้มันหุบอับลงไปเหมือนเดิม แม้แต่นักแสดงชั้นเซียนยังต้องใช้เวลาเป็นเดือนๆ ด้วยซ้ำไม่ใช่หรือ

ฮันเตอร์ยกมือขึ้นกอดอกแล้วเอียงคอด้วยท่าทางสุดยโสชนิดที่อเล็กซานเดอร์ไม่มีวันทำ

"นั่นน่าจะพอสำหรับการจดจำใบหน้าและชื่อของบรรดาแขกที่จะมาร่วมงานบอลเกียรตินิยมของพระเจ้าฮัน แล้วคุณก็ต้องช่วยให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่างๆ ในอดีตของน้องชายคุณกับผมด้วย"

"ผมจะจัดการตามที่คุณขอ" นิโคลัสบอก "ไม่มีใครนอกจากผมที่เข้าไปเยี่ยมอเล็กซานเดอร์นับตั้งแต่มัมไปอยู่ ทั้งพนักงานทำความสะอาด

หรือแม้แต่คนรับใช้ส่วนตัวก็ไม่เคยได้เห็นเขา "

"ดีมาก ถ้าอย่างนั้น อาการป่วยของน้องชายคุณก็จะดีขึ้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า "

แฮสซามองนิโคลัส แล้วหันไปมองฮันเตอร์ แล้วก็กลับมาที่นิโคลัสอีกครั้ง เริ่มจะมองเห็นภาพความยุ่งยากของงานหนักที่กำลังจะตามมาในอีกไม่กี่วันนี้จริงๆ แล้ว เพราะตลอดสองสามปีที่ผ่านมา พี่ชายของเธอเข้าไปข้องแวะกับผู้หญิงมากมายนับไม่ถ้วน โดยแทบไม่ได้คิดหน้าคิดหลังอะไรนัก ที่สำคัญคือเขามักอุบเรื่องความสัมพันธ์เหล่านี้ไว้เป็นความลับ แล้วอย่างนี้เธอจะเอาข้อมูลที่ไหนไปเล่าให้อีซาฮันเตอร์นั้นฟังกันล่ะ

นิโคลัสจะรู้มัยว่างานที่เขากำลังขอให้เธอทำนี้ยากเย็น ชาญใจแค่ไหน แต่แฮสซาก็ไม่กล้าพูดออกไปเพราะกลัวว่าพี่ชายจะย้อนกลับไปหาแผนเดิมที่เขาต้องการให้เธอออกนอกประเทศอีกครั้ง

เธอมองนิโคลัสอย่างขุ่นเคือง "ที่คิดว่าเขาจะทำตัวให้พร้อมสำหรับงานบอดดีวันศุกร์นี้ได้ทันเวลาจริงหรือ "

"เจ้านายของเขายืนยันมาว่า ฮันเตอร์สามารถปฏิบัติภารกิจที่เป็นไปไม่ได้ให้ลุล่วงมานักต่อนักแล้ว "

"ภารกิจนี้ก็ไม่ได้เหนือความสามารถ เพียงแต่ว่ามัน จะสำเร็จหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับคุณนั่นแหละ เจ้าหญิง " เสียงของฮันเตอร์ฟังดูสบายๆ ราวกับเดินโชว์ตัวอยู่บนเวที ราวกับว่ากาลดิเยนแบบเจ้าชายแห่งวามมีร์่า ผู้ซึ่งเขาไม่เคยพบเจอมาก่อนไม่ นั่น จะเป็นเรื่องน่ากังวลตรงไหน

แฮสซ่าทำตัวพองเมื่อได้ยินเขาลากเอาเธอเข้าไปเกี่ยวข้องกับ "นี่คุณ จะบอกว่า ถ้างานนี้คุณทำพลาด ก็แปลว่าเป็นความผิดของฮันเตอร์อะ "

"เพราะผมเก่งที่สุดใน โลกสำหรับงาน ที่ผมทำ "

"แล้วก็ถ่อมตัวที่สุดใน โลกด้วยกระมัง " เธอเหน็บซ้ำให้ แม้จะประหลาดใจกับความมั่นใจที่เต็มเปี่ยมเอาเสียเหลือเกิน ของเขา แม้ว่า จะ

กังวลอยู่ไม่น้อยว่าใครจะสามารถทำหน้าที่นี้ได้ แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็อดคิดไม่ได้ว่า ไม่มีอะไรที่เรียกว่าธรรมชาติเลยสำหรับผู้ชายที่ชื่อฮันเตอร์ ลีห์คนนี้

ลีน่านิโคลล์ยังคงเรียบ อยดั่งเดิม "พีได้รับการยืนยัน จากหลายสายข่าวมาแล้วว่า ฮันเตอร์จะเป็นกิ้งก่าเปลี่ยนสีชั้นเลิศ ขนาดที่สามารถกลายเป็นนักแสดงที่ดีที่สุดของฮอลลีวูดคนหนึ่งได้เลย"

นิโคลล์ยื่นมือไปให้ฮันเตอร์ แล้วหัน ไปพยักหน้ากับແສຍ່າ "เอาละ คราวนี้เห็น จะต้องขอตัวสำหรับทั้งคู่เลย อันสัญญา กับเจ้าสาวเอาไว้ว่าจะพาเธอไปเดินเล่นในสวน "

พูดจบก็เดิน ออกจากห้องปล่อยสองหนุ่มสาวเอาไว้ตามลำพัง ตอนนี้ห้องใต้ແສຍ່າเริ่มไม่ปกติเสียแล้ว การได้คอยดูฮันเตอร์ล้มเหลว หน้าแตกกับความพยายามในการสวมรอยเป็น พี่ชายคงสนุกอยู่ไม่น้อย แต่เธอก็ตระหนักดีว่า ราคาของความผิดพลาดสำหรับสถานการณ์ครั้งนี้ ก็แพงลิบลิ่วด้วยเช่นกัน

"โอเอาละ เราจะเริ่มจากอะไรก่อนดี" แสย่งถามด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ ชนิดที่เขาคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินจากปากคนที่ เป็นเจ้าหญิง

ถึงแม้ตัวเธอจะดูเหมือนก้าวออกมาจากหนังสือนิทาน ด้วยผมยาวตรงดำสนิท ดวงผมหาดเข็ม โหนกแก้มสูงเพริศ แต่ภายใต้รูปปลั๊กบรณของเจ้าหญิงจอมเอาแต่ใจ ฮันเตอร์ก็สัมผัสได้ถึง ความเข้มแข็ง ความเข้มแข็งที่เขาเชื่อว่า เธอจำเป็น ต้องอาศัยมัน เพื่อที่จะผ่าน สปีดดาห์ลส์คัลท์ที่กำลังจะมาถึงข้างหน้าไปให้ได้

จากหน้าเธออาจจะพูดจาอ่อนหวาน ก็ริยมารยาทหนุ่มเผล แต่เมื่อไหร่ที่เธอไม่เห็นด้วยกับเขาแล้วละ ก็ ดวงผาของเธอจะวาวริฉน์ด้วยความ

โกรธที่เดินจะรีบอยู่ในนั้น พี่ชายของเธออาจจะเคยชินกับอากาศยอมรับ ฟังอย่างสงบอยู่ เป็นนิจของน้องสาว หรือไม่ก็อาจจะกำลังขึ้นเมื่อกำลังอยู่ตาม ประสาช้าใหม่ปลามัน จึงไม่หันสังเกตเห็นว่าฮันเตอร์เองก็อดสะดุ้งอยู่ ไม่ได้เมื่อได้เห็นแนวผาชนิดนั้นของเหล่า

แต่เขาก็ยังมั่นใจอยู่ว่า คงจะสามารถเจาะทะลุเปลือกนอกที่เย็น หนาวของเธอได้แน่ และเปลือกที่จำกึ่งจะไม่แข็งแรงแรงอะไรนัก เพราะถึงแม้ เธอจะเป็นราชินีผู้สูงศักดิ์แค่ไหน ความจริงแล้วเธอก็ยังเป็นมนุษย์ธรรมดาๆ นี่เอง

พอก่อนสำหรับเรื่องของเจ้าหญิง เขายังมีงานต้องทำ งานสำคัญ เสียด้วยถ้าเขาทำงานนี้สำเร็จเป็นที่น่าพอใจละก็ เขาอาจจะได้รับมอบหมาย ให้รับผิดชอบโปรเจกต์คือบราเป็นขึ้นต่อไปก็ได้ ภารกิจฉบับระดับสุดยอด ของซีไอเอที่เขาเฝ้าปรารภมาตลอดหกเดือนที่ผ่านมา

เอาละ ค่อยว่ากัน ไปทีละเรื่องดีกว่านะ ฮันเตอร์บอกตัวเอง ตอนนี เขาจะเริ่มต้นด้วยการรวบรวมสิ่งที่จำเป็น ให้เรียบร้อยเสียก่อน ถ้าโคโลส จัดการทุกอย่างที่เขาต้องการให้พร้อมแล้วละก็ มันจะต้องอยู่ในห้องพัก ส่วนตัวของอเล็กซานเดอร์แน่ แต่แน่หน่อยตรงที่โคโลสจัดแจงปิดอุโมงค์ลับในพระราชวังไปจนหมดแล้ว

"คุณต้องหาทางพามา เข้าไปใน ห้องของ เจ้าชายอเล็กซานเดอร์ โดยไม่ให้ใครรู้ให้ได้"

"ตอนนี้เลยหรือ" เธอลุกขึ้น ใช้มือลูบๆ กระ โปรงให้เข้าที่

"ภารกิจนี้จะสำเร็จหรือไม่ก็สำคัญตรงที่ทุกคน จะต้องยังเชื่ออยู่ ว่าอเล็กซานเดอร์ล้มป่วย และในวันศุกร์ที่ผมจะสวมรอยเป็นเขา สิ่งที่ผม อยากรให้เป็นก็คือ ทุกคนจะสังเกตเห็นรอยคร้ำได้ดวงตาของผม แทนที่จะ สะทึงใจว่าขนาดรองหัวหน้าผม เล็กกว่าพี่ชายคุณ ไปเบอร์นี่ง"

"อันพาคูณไปที่นี่ห้องเขา โดยทะลุผ่านห้องพักของอันแทนก็ได้"

"คุณเคยหาผู้ชายเข้าห้องนอนบ่อยแค่ไหนกัน เจ้าหญิง"

ดวงตาแหล่ยาวก้าวขึ้นมาทันควัน ด้วยไม่เข้าใจว่าคำถามนั้นเกี่ยวข้องกับสถาบันการณที่กำลังเผชิญอยู่ตอนนี้

"นี่โศกสังข์อันให้ช่วยคุณก็จริง แต่อันไม่มีความประสงค์ที่จะ..."

"เจ้าหญิง ช่างหวัความประสงค์ของคุณเถอะ แล้วผมก็ไม่แคร์ด้วยถ้าคุณจะขึ้นเตียงกับผู้ชายทุกคนในวามมีราั้งแต่อายุสิบแปดถึงแปดสิบ"

หญิงสาวเลิกตัวโค้งงอ เป็นกิริยาที่เจ้าผัวคงจะฝึกฝนเอาไว้สำหรับจัดการผู้ชายให้อยู่หมัดได้โดยไม่ต้องพูดอะไรให้เปลืองน้ำลายแม้แต่คำเดียว

โธ่เว้ย! เขาไม่มีเวลาเหลือสำหรับอารมณ์จะเยียดอ่อนพวกนี้ ไม่มีเวลาคอยจะมาจับสังเกตว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร แบบไหน ไม่ใช่แน่ๆ ถ้าเขาต้องการที่จะปลอมตัวเป็นพี่ชายของเธอให้ได้แบบเนียนที่สุดภายในวันศุกร์นี้

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็คงจะออกคำสั่งราวกับเธอเป็นลูกไล่ไม่ได้อีกนั้นแหละ ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงต้องฝังฝันอธิบาย ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่ค่อยจะยอมเสียเวลาทำนัก

"ที่ผมถามไม่ใช่เพราะความอยากรู้ อยากเห็นส่วนตัว แต่ผมสงสัยว่า จะมีใครเห็นหรือเปล่าถ้าผมเข้าไปในห้องส่วนตัวของคุณนะ แล้วการที่คุณเป็นคนพาผมเข้าไปเอง จะทำให้เป็นที่ซุบซิบนินทาอะไรในวังแห่งนี้หรือเปล่า"

เธอยึดตัวผองแน่ราวกับกำลังจะเข้าประจำการในแคมป์กองทัพ "ห้องส่วนตัวของอันเป็น ออฟฟิศทำงาน ที่มีคนสองคนและผู้ช่วยอีกสามอยู่ด้วย ที่นั่นมีคนเข้าออกเป็นสิบตลอดทั้งวันนั้นแหละ"

เขาจ้องเธอด้วยสายตามปลาน "แล้วถ้าฮันเตอร์ ดีท์กับเจ้าหญิง

แห่งวามมีรำเดินดวงกันผ่านบรรดาเลขาและผู้ช่วยเข้าไปในห้องทำงาน โดยไม่กลับออกมาอีกเลยตลอดสามวัน แบบนั้นจะทำให้เป็นเรื่องขึ้นมา หรือเปล่าล่ะ”

“ก็อาจจะ” ผิวแก้มของแฮชย่ากลายเป็นสีกุหลาบเรื่อยๆ เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ต้องการตอบคำถามของเธอ แต่เธอก็เข้าใจดีว่านั่นเป็นเรื่องสำคัญที่เธอต้องทำ

ฮันเตอร์นึกนิยมน้ำใจของเธอในจุดนี้ แฮชย่ามองตอบเขาโดยไม่พรั่นพริ้ง ไม่หลบตา และได้ตอบโดยไม่ลังเล น้ำเสียงสงบและแจ่มชัด และความรู้สึกตะนงที่ผิดขึ้นมาเรื่อยๆ ทำให้เขานึกอยากจะลองทดสอบเกาะ แข็งแกร่งที่เธอสร้างขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเองนั้นดูอีกสักครั้ง แต่ก็ห้ามใจเอาไว้อย่างหนักหน่วง

สนใจเล่าเรื่องวามเท่านั้น “คนของลุงจะออกจากห้องนอนกี่โมง”

“ห้าโมงเย็น”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้น ผมไม่ได้นอนมาสี่สิบแปดชั่วโมงแล้ว จะขอจับสักพักก่อนละ” ว่าแล้วเขาก็หย่อนตัวลงบนเก้าอี้หลับตา ดูยินดีเหลือเกินที่ได้มีโอกาสพักสักที เมื่อนานมาแล้วสมัยยังประจำการอยู่ในกองทัพอ เขาได้เรียนรู้วิธีที่จะนอนหลับได้ทันทีไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เวลาใด ในแบบที่หน่วยซิวลเรียกกันเล่นๆ ว่า

“หลับระหว่งารบ” จนในที่สุดเขาก็สามารถกำหนดนาฬิกาในตัวให้หลับและตื่นขึ้นมาอย่างสดชื่นได้ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตาม เมื่อสมองได้พักผ่อน มันจะช่วยลดความผิดพลาดต่างๆ ได้ และตอนนี้หน้าที่ของเขาก็ไม่เปิดโอกาสให้เกิดความผิดพลาดได้เลยแม้แต่เรื่องเดียว

ฮันเตอร์อาจจะผิดหวังที่ถูกถอนชื่อออกจากทีมล่าสายลับชาวเปรูเวียนอย่างจีซัส มอนเตชินอส แต่เขาก็เป็นมืออาชีพมากพอ ตอนนี้เขาทุ่มเหตความสนใจให้กับภารกิจใหม่ และปรับเปลี่ยนตัวเองได้ง่ายดาย

จางกับลูกแก้วผลัดขน และเพียงอีกไม่กี่วันให้หลัง เขาก็มีปีกใหม่พร้อมแล้วที่จะสยายบินออกจากรัง

๒๒ หน่ย่าไม่อยากจะเชื่อในกิริยาอันไร้มารยาทและความบ้าบิ่นมูหะลุของชาวอเมริกาผู้ซึ่งมาถึงเลย อึดใจหนึ่งเขาออกคำสั่งเธอไปว่าๆ พอลอีกอึดใจถัดมาเขาก็ไล่เธอไปให้พ้นๆ เพื่อที่ตัวเองจะได้ นอนหลับพักผ่อน นี่เขาคิดว่าเธอเป็นที่เลี้ยงเด็กของเขาหรือไงกัน

หญิงสาวเกือบจะชักโหดให้กับความคิดนั้น ยิ่งเงยดูผู้ชายตรงหน้าเธอก็ไม่ใช่เด็กแล้ว เธอบ้าอ่านาจ หยิ่งยโส บ้าระห่ำ แล้วเธอก็ยังตัดสินใจไม่ได้ด้วยว่าจะหัวเราะหรือโมโหที่เป็นฝ่ายถูกกระทำเอาแบบนี้เสียด้วยสิ เพราะถึงอย่างไรเธอก็เป็นเจ้าของแห่งวามมีราคา ผู้คุ้นเคยกับการมีผู้ชายมาพะเน้าพะนอเอาใจและปฏิบัติกับเธอด้วยความสุภาพและยกย่อง

แต่หมอนี่กลับเห็นเธอเป็นคู่หูที่ผ้องช่วยเขาทำงาน ออกคำสั่งจางกับเธอเป็นลูกทิม แต่เมื่อดวงตาของเขาเป็นประกายวามดีด้วยความพอใจเมื่อได้ยินคำตอบที่ตรงไปตรงมาและชัดเจนของเธอ แผลยักกลับรู้สึกว่ำนันแหละคือคำชื่นชมที่จริงใจไร้การเสแสร้งยิ่งกว่าครั้งไหนๆ แม้จะคุ้นเคยกับคำชม แต่ก็ไ่รู้ว่าเธอจะได้รับมันอย่างจริงจังและจริงใจบ่อยครั้งนัก

เธอเคยพบผู้ชายลักษณะเดียวกับฮันเตอร์ ลีห์มาบ้างแล้ว แต่ในขณะที่เธอนึกนับถือชื่นชมการทำงาน อันมีประสิทธิภาพของเขา ความเคร่งเครียดจริงจังของชายหนุ่มก็ทำให้เธอนึกกลัวอยู่ทีเดียว และประหลาดใจอยู่หน่อยๆ

ตลอดเวลาที่เจรจากัน เขาไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว

ของ เขาให้ฟังเลยแม้แต่อย่างเดียว ยกเว้นข้อมูลที่ว่า เขาแอนโธนีบรัจจ์
สุดท้ายเมื่อไหร่ และผมสิน้ำตาลของเขาไม่ใช่สิทธิมนุษยชน แม้ขณะกำลัง
นอนหลับ เขาก็ยังดูน่าพิศวง บนเก้าอี้หนังหนักสูง ศีรษะของเขาเอนห่าง
ไปด้านหลัง จมฝีปากเขอน้อยๆ

เธอรู้สึกว่า แม้แต่เสียงเพียงแผ่วเบา ก็คงจะปลุกผู้ชายคนนี้ให้ตื่นได้
หรือถ้าเธอเอื้อมมือไปแตะ เขาคงกระโจนขึ้นมาจัดการเธอจนหมดบอดได้
หันคว้นราวกับไม่ได้กำลังนอนหลับอยู่ แต่ถึงอย่างนั้น แหะล่าก็รู้สึกอีกนั่น
แหละว่า เธอไม่มีวันทำร้ายเธอให้ต้องได้รับบาดเจ็บ บางอย่างในตัวผู้ชาย
คนนี้ทำให้เธอนึกถึงอีกหลายวัน แต่เธอบอกไม่ได้เหมือนกันว่ามันคืออะไร

แหะล่าขอมลละสร้อยไข่มุกของตัวเองเพื่อแลกกับการได้อ่านไฟล์
ข้อมูลของผู้ชายคนนี้เลยเสียละ แต่ก็รู้ดีว่า บางทีมันอาจจะไม่มีข้อมูล
เกี่ยวกับฮันเตอร์ที่ถูกบันทึกเอาไว้เลยแม้แต่อย่างเดียว หรือถ้ามีก็คงเป็น
ข้อมูลที่ตกแต่งขึ้นใหม่

ทางอเมริกันส่งมือดีที่สุดของพวกเขามาทำงานนี้โดยแท้ ผู้ชาย
ที่ถนัดในการปฏิบัติภารกิจแบบอายุเดียว เคยผ่านงานใหญ่อย่างการ
แทรกซึมเข้าไปรังควาญแล้ว รายละเอียดและข้อมูลส่วนตัว ของเขาคง
ไม่ใช่เรื่องที่น่าถูกนำมาเปิดเผยได้ง่ายๆ หรือบางทีอาจจะไม่มีทางค้นหา
ข้อมูลที่แท้จริงได้เลยด้วยซ้ำ

เธอก้มลงมองชายหนุ่มที่ถูกส่งมาทำหน้าที่ปกป้องเธอ ศัตรูก็ค้น
แล้วที่เขาเคยต่อสูรมานี้ มีมือยาวปล่อยพาดอยู่บนหน้าขาในกิริยาอ่อน
คลาย หน่อแขนที่ปกคลุมด้วยเส้นขนหนาเป็นสีแทนดำสั้น มีรอยแผล
ลากยาวจากข้อมือจรดข้อศอก รอยแผลนี้แหละที่จะทำให้แผนการปลอม
ตัวฟังไม่เป็นท่าได้ในพริบตา

แหะล่าก้มต่ำลงพิจารณารอยแผลเป็นให้ใกล้เข้าอีก ดวงตาเธอ
เบิกกว้างเมื่อได้รู้ว่า รอยแผลเป็น หยิกหยักที่เห็นอยู่บนผิวหนังนั้น นั่นแหละ

คือเครื่องสำอางที่ผกแผ่งเอาไว้อย่างแนบเนียนต่างหาก

เมื่อكِเขาเพิ่งยอมรับกับเธอว่าสีผมที่เห็น ของเขาไม่ใช่สีธรรมชาติ มันทำให้เธอยังอยากรู้ว่า แล้วสภาพที่เห็น อยู่ตอนนี้แตกต่างจากรูปร่างหน้าตาที่แท้จริงของเขามากน้อยแค่ไหน และมัน จะเป็นไปได้หรือไม่ที่เขาจะแปลงกายเป็นร่างโคลนของอเล็กซานเดอร์

เขาบอกว่า เขาต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเธอ แต่แม้ในขณะที่หลับ ท่าทางของผู้ชายคนนี้ก็ยังคงดูหยิ่งหยงชนิดที่ไม่คิดจะไว้วางใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น ตอนนี้แฮชย่ารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังใจแงเหลือเกินที่มันแต่มาขืนมองคนแปลกหน้ากำลังจับหลับแบบนี้

ถ้าหากว่านับตั้งแต่ตอนนี้จนถึงวันศุกร์ เธอจะต้องอุทิศเวลาของตัวเองให้กับเขาละก็ เธอควรจะรีบสั่งเลขาและตระเตรียมตารางงานเสียแต่เนิ่นๆ ยังมีโทรศัพท์อีกหลายสายและนัดประชุมอีกมากมายที่ต้องจัดการ

แฮชย่า่วน อยู่กับการทำงาน ในออฟฟิศตลอดบ่าย เธอจัดการเดือนนัดหมายทั้งหมดไปไว้หลังสุดสัปดาห์ที่จะมาถึง ยังมีนัดหมายระหว่างเธอกับคณะรัฐมนตรีที่กำลังจะลงคะแนนเสียงผ่านร่างกฎหมายใหม่ ที่เธอต้องกรณัดพบเพื่อโน้มน้าวจูงใจ ถึงแม้มันจะไม่สัมฤทธิ์ผล ร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนที่เธอคาดหวังไว้

แต่อย่างน้อยเธอก็อยากให้อกฎหมายส่วนหนึ่งสนับสนุนให้ผู้หญิงได้รับค่าจ้างในการทำงานที่เท่าเทียมกับผู้ชาย นี่เป็นนัดหมายครั้งสำคัญที่เธอจะเลื่อนไม่ได้ และ จะรอจนกว่าจะมีการผ่านร่างกฎหมายรอบใหม่ในปีหน้าก็ไม่ไหวด้วย

เธอพยายามโทรหาอเล็กในอเมริกา แต่ไม่มีคนรับสาย ซึ่งทำให้เธออดไม่ได้ที่จะเป็นห่วงความปลอดภัยของเขาขึ้นมาตึงๆ นับตั้งแต่สูญเสียผู้เป็นแม่ไปตั้งแต่ยังเด็กมาก แฮชย่าก็สนิทสนมใกล้ชิดกับพี่ชายชนิด

แยกกันไม่ออก แต่ตอนนี้ โนโคสกำลังมีความสุขกับภรรยาของเขา ทำให้เธอคิดหันหน้าไปพึ่งพาลูกเล็กมากกว่าที่เคย

พอขึ้นมาพิภพขึ้นเลขห้า แหสยาก็ย้อนกลับไปที่ห้องทำงานใหญ่ที่เธอส่งเลขขาของโนโคสเอาไว้ว่าไม่ให้ใครเข้าไปรบกวนฮันเตอร์ขณะหลับ แล้วก็ได้พบกับพ่อสายลับอเมริกันที่ดื่มกาแฟเย็นแล้ว

"อันจัดการหาของคุณต้องการมาให้แล้ว วิธีโอกับภรรยาของพี่ชายฉันหรือมรคุณ อยู่แล้ว "

"ขอบคุณ การสืบหาเมื่อปีที่อีกรถม้าดิบหน้าไปบ้างแล้วหรือยัง"

เธอหันหน้า "เราไม่ได้คาดหวังอะไรนัก บนถนนนั้นมีคนยืนกันอยู่เป็นพันๆ ทำให้การหลบหนีทำได้ง่ายมาก ส่วนทางตำรวจก็ยังไม่หาตัวพยานที่เห็นเหตุการณ์ไม่ได้ แต่ถึงยังไงพวกเขาก็พบปลอกกระสุนตกอยู่ ถ้าหากเจออาวุธที่ใช้ก่อเหตุ ทางหน่วยพิสูจน์หลักฐานคงหาทางตรวจสอบได้ว่าไซปรีนกระบอกที่ใช้ยิงหรือเปล่า"

"ถ้าเป็นเช่นนั้นเมื่อไหร่ กรุณาแจ้งให้ผมทราบด้วย"

ก็พอมีมารยาทกับเขาเหมือนกัน! "อันสั่งทางโรงครัวให้เตรียมอาหารเอาไว้แล้ว จะได้ไม่ต้องมีใครมารบกวนเราตลอดคืนนี้"

หลังพูดจบ เธอเพิ่งรู้สึกได้ว่า ประโยคเหล่านั้น ออกจะล่องไปในแง่ไม่งามอยู่สักหน่อย แต่ฮันเตอร์ก็ไม่ได้ตักคอหรือ ย้ำแหย่ขึ้นมา เขาลุกขึ้นยืน เขยิบเตียงขึ้นมาเหมือนแมวหนุ่มที่เพิ่งตื่นจากนิรา เขายืดแขนขึ้นเหนือศีรษะ เอียงตัวไปทางซ้ายและขวา เผยให้เห็นลำตัวบึกบึน ก่อนจะยกมือเข้าสะเอวเพรียว หมุนสะโพกเป็นวง เอียงศีรษะไปทางขวาและซ้าย เสียงกระดูกสันหลังคลิกๆ ทำให้แหสยาดอดหัวหดไม่ได้

"ตรวจหน้าถ้าอยากนอนหลับอีกสักงีบ คุณน่าจะเลือกที่สบายๆ หน่อยนะ" เธอพยายามยิ้มปากที่จะไม่โพล่งใส่หน้าเขาไปว่า ในวามมีร้านนี้ก็มิเพียงนอนกับเขาเหมือนกัน

“จะไม่มีคนจางหน้าอีกแล้ว” เขาพึมพำ

“ท่าไม่ว่ะคะ” เขาหลับง่ายจริงๆ จนเธอคิดว่ามันคงจะเป็นนิสัยปกติของเขา

“อเล็กซานเดอร์นอนกลางวันด้วยหรอ?”

อ้อ เข้าใจละ ฮันเตอร์ก้าวมาขึ้นข้างเธอ แล้วทั้งสองก็พากันออกจากห้องทำงานใหญ่ เดินทอดน่องเคียงกันไปตามระเบียงที่ปูด้วยโมเสกและทรมานเธอร์กิช งานศิลปะที่นำมาจากพิพิธภัณฑ์แห่งชาติแชนเปรดับอยู่บนข้างฝา ฮันเตอร์เก็บรายละเอียดทุกอย่าง ตั้งแต่โดมแก้วเจียรไนคริสตัล ไปจนถึงผู้คนที่พากันหลีกทางให้พวกเขาเป็นแถวโดยพร้อมเพรียง

เธอคาดหวังจะได้ยินคำถามนับไม่ถ้วนจากเขา แต่เขากลับหันมาสั่งสิ่งที่คุณเองต้องการเพิ่มเติมกับเธอ

“ผมต้องการพิมพ์เขียวของพระราชวังแล้วก็พื้นที่รอบนอกในอุทยานทั้งหมด แผนที่ประเทศพร้อมรายละเอียดเกี่ยวกับเมืองที่อเล็กซานเดอร์ชอบไปใช้เวลานั้นบ่อยๆ เขามีสมุดจดหมายเลขโทรศัพท์กับที่อยู่หรือเปล่า?”

แหงหน้าก็ถึงสมุดเล่มเล็กของพี่ชายเธอ ในนั้นมีชื่อของผู้คนจากห้าทวีปได้กระมัง ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นหญิงสาว “อันว่าเขาน่าจะนำติดตัวไปด้วยนะคะ”

“ไม่มีสำเนาเก็บเอาไว้หรือ?”

ระเบียงเริ่มขยายกว้างขึ้น และผู้คนที่เดินผ่านไปมาก็เริ่มซบเซาไปเรื่อยๆ เธอเลือกหาจุดยืนที่ค่อนข้างปลอดภัยคน นำเขาเข้าไปยังห้องชุดส่วนตัวของเธอ ฮันเตอร์ขยับเท้าไปข้างหน้าเรื่อยๆ โดยไม่มีสะดุด แต่ตรงกันข้ามสายตาของเขาคอยกวาดมองซ้ายขวาอยู่ตลอดเวลา จางกับว่าชีวิตของเขาอาจจะขึ้นอยู่กับว่าจะสามารถค้นหาทิศทางบนระเบียงแห่งนี้ในความคิดได้หรือไม่กระนั้น

“พี่ชายฉันเป็นแพทย์บอยเจ้าสำราญ เธอไม่มาเสียเวลากับการ
ทำสำเนาเอกสารหรือคะ เขาร่ำรวย มีเสน่ห์ ขาดิพระคุณสูง ปล่อยให้สัด
ยังไถ พวกผู้หญิงก็ยิ่งอยากจะเกาะเขาหนีบอยู่ตีนนั้นแหละ ”

“ถ้าหากว่าตอนนี้เรากำลังคบหาสนิทสนมกับใครอยู่เป็นพิเศษ
ละก็ โศกสังขจะผ่องหาข้ออ้างที่จะช่วยกันเธอเอาไว้ห่างๆ สักพักก่อนละ
ผมเก่งก็จริง แต่คงไม่เก่งพอที่จะหลอกคนที่มีความสัมพันธ์ต่อกันลึกซึ่ง
ขนาดนั้นได้หรอก ”

ออกตัวกับเขาเป็นเหมือนกันแหละ นี้ แต่บางทีมันคงจะช่วยช่วงเวลา
ของเธอกับเขาได้มากทีเดียว ถ้าเธอจะเป็นฝ่ายอธิบายเสียให้แจ่มแจ้งไป
เลยว่าเรากำลังผ่องเมธิญกับอะไร “ที่งานบอล คุณจะต้องเจอผู้หญิงเป็น
กระตักที่ลึ้นแต่ลึกซึ่งกับพี่ชายฉัน ”

“ผู้หญิงพวกนั้นจะได้เห็นสิ่งที่พวกเธออยากเห็น ...อเล็กซานเดอร์
การเปลี่ยนรูปลักษณะภายนอกเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดของงานนี้ ”

หญิงสาวไม่ได้ถามอะไรจนกระทั่งก้าวเข้ามาอยู่ภายในห้องสำนักงาน
ของเธอเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เช่นเคย อีกฝ่ายยังคงสอดส่องเก็บรายละเอียด
ต่างๆ ให้ได้มากที่สุด เธอนำทางเขาผ่านส่วนพื้นที่ต้อนรับและ
ห้องทำงาน ก้าวไปตามทางเดินที่นำไปสู่ห้องส่วนตัวซึ่งเชื่อมต่อกัน การ
เดินจากห้องนอนมายังห้องทำงานและห้องของอเล็กซานเดอร์ที่อยู่ติด
กัน จึงทำได้ง่ายง่ายดาย

เธอหยุด กดรหัสผ่าน ชุดเดียวกันกับที่อเล็กซานเดอร์ใช้ลงบน
แป้นตัวเลขของระบบรักษาความปลอดภัย โดยมีฮันเตอร์จ้องมองชนิด
ตาไม่กะพริบ ไม่ต้องการสงสัยเลยว่าเขามันก็กมึนลงในสมองเรียบร้อยแล้ว

“ทำไมถึงต้องมึนล็อกประตูที่กั้นระหว่างส่วนต่างๆ ในห้องชุดส่วนตัว
นี้ด้วยล่ะ” ฮันเตอร์ถาม

“หลังจากเกิดเรื่องเรื่องเกิดราวเมื่อปีที่ผ่านมาก โอ้โฮ ฮันนี่ หัวหน้า

องค์กรรักษาความปลอดภัยของเราก็ยื่นกรานให้มีการตรวจตราการผ่านเข้าออกของพนักงานรับใช้และพนักงานทำความสะอาดทุกคน”

เธอก้าวเข้าไปในห้องของอเล็กซานเดอร์ซึ่งตกแต่งด้วยสีครีมทองและดำ สະห้อน ให้เห็นรสนิยมของเจ้าของห้องได้เด่นชัดนักว่่าชื่นชมความโอ่อ่าหรูหราและโดดเด่นเกินใคร

ภาพถ่ายจากการท่องเที่ยวฟารีใน แอฟริกาติดอยู่บนผนัง ดอกกล้วยไม้บานสะพรั่งอัดแน่นอยู่ในตระกร้า ซึ่งแขวนเอาไว้ใต้กระจกล้อมด้วยกรอบสีทอง ดอกเล็กชั้นเป็นวางเรียงรายอยู่ในตู้ล็อกกุญแจ

สีหน้าของฮันเตอร์ตอนนี้สะกิดใจสงสัยขึ้นมาอีกครั้งว่าผู้ชายคนนี้แตกต่างจากอเล็กซานเดอร์มากแค่ไหน “คุณหมายความว่ายังไงคะ ตอนที่บอกว่าการเปลี่ยนรูปลักษณะภายนอกเป็นส่วนที่ง่ายที่สุดของงานนี้”

ฮันเตอร์เปิดตู้เสื้อผ้า แล้วไล่นิ้วไปตามแจ็กเก็ตหลากหลายสีและเนื้อผ้าที่แขวนเรียงรายอยู่ในนั้น ดวงตาตามปลายกวาดต่อไปยังบู๊ทหนังสังเคราะห์วางอยู่บนพื้น ก่อน จะปิดประตู

“พี่ชายคุณใส่เฉพาะเสื้อผ้าที่สั่งตัดเท่านั้นหรือ”

“รอให้คุณได้เห็นผู้เสื้อผ้าอวดคนอื่นในห้องเขาก่อนเถอะ ทุกชิ้นเป็นของสั่งตัดและทำขึ้นเป็นพิเศษ นิคอสต์บอกว่าเขาอาจจะต้องสั่งขึ้นภาพิเพื่อให้น้องชายตัวเองมีเงินตัดชุดอาร์มานีกับวอร์ซาเซ่”

เธอสงสัยว่าฮันเตอร์จะคิดว่าพี่ชายของเธอเป็นพวกหนุ่มสาวอาจไร้แก่นสารหรือเปล่า แต่เขาก็ไม่ได้แสดงความเห็นใดๆ เธอปล่อยให้เขาสำรวจชั้นวางและราวแขวนผ้าในห้อง พลางพูดขึ้นว่า

“ที่คุณบอกว่าแปลงโฉมเป็นเขาได้ นั่นมันแค่พวกแต่งตัวเลียนแบบดาราไปหลอกคนแปลกหน้าเท่านั้น แต่ผู้คนที่คุณกำลังจะได้พบ ล้วนแต่รู้จักพี่ชายอันมาเป็นปีๆ แล้ว”

“เชื่อมั่นหน่อยสิ”

เธอถอนหายใจฮุๆ แต่ก็ยังพยายามใจเย็นอธิบาย "ฉันคิดว่า
คุณคงยังไม่ทราบกระมังว่ากำลังจะต้องเผชิญกับอะไร"

"แล้วคุณรู้หรือ"

"ฉันอยู่ที่นี่นี่นา"

"แล้วไง..."

"ฉันรู้จักพี่ชายฉันดี"

"แล้วไงอีก..."

"คุณเตรียมตัวพร้อมที่จะกระโดดขึ้นเตียงกับผู้หญิงทุกคนที่ทอด
สะพานให้คุณหรือยังล่ะ"

จอย
บุ๊คคลับ